DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1986. JÚNIUS

ÁRA: 7,50 Ft

Bizonyára ti is találkoztatok már a tóval. Azzal, amelyről Tamkó Sirató Károly szépséges verse szól a másik oldalon, s amelynek emberektől távol eső, kies partjain a nyakigláb gólya méltóságos léptekkel keresi eledelét. Ahogyan a mezőtúri óvodások lerajzolták.

Bizony, szép a tó! Költemények, dalok, festmények megszámlálhatatlan sokasága dicsőíti szépségét. Különösen nyáron szép, amikor ezernyi tüzes napsugár csillog a tükrén, s kedvesen hívogat bennünket hűsítő habjai közé.

S van-e kellemesebb érzés, mint a nyár tikkasztó heve elől enyhülést nyerni a tó vízében?

Nincs! Ezt mindenki tudja, aki a kánikula kellős közepén egyszer is megmártózott már a tó hullámaiban. S tudja azt is, hogy nyáridőben felnőttnek, gyermeknek egyaránt a tó a legjobb barátja.

Legyetek ti is barátai a tónak! Ám ne feledjétek, hogy igaz barátja a tavak és minden vizek világának csak az lehet, aki úszni tud bennük.

És aki még nem tud?

Nosza, tanuljon meg! Apu, anyu segítségével minden gyerek képes rá.

Egy kis ügyességgel és jó sok igyekezettel.

Beküldte: a mezőtúri, Zrínyi úti óvoda

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.
XXX. ÉVF. 6. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—Ft, egész évre 90,—Ft.

86.0342 — Kossuth Nyomda, Budapest Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

Dal a tóról

Ez a tó, ha enyim lenne
mindennap fürödnék benne.

A Forró Nyár Ünnepére
leúsznék a fenekére.

Cirógatnám sok szép halát,
biztatnám a békák karát.

Cimboráznék a csiborral.
kínálgatnám mézzel, borral.

Fésülném a habok fodrát,
ugratnám a vízibolhát.

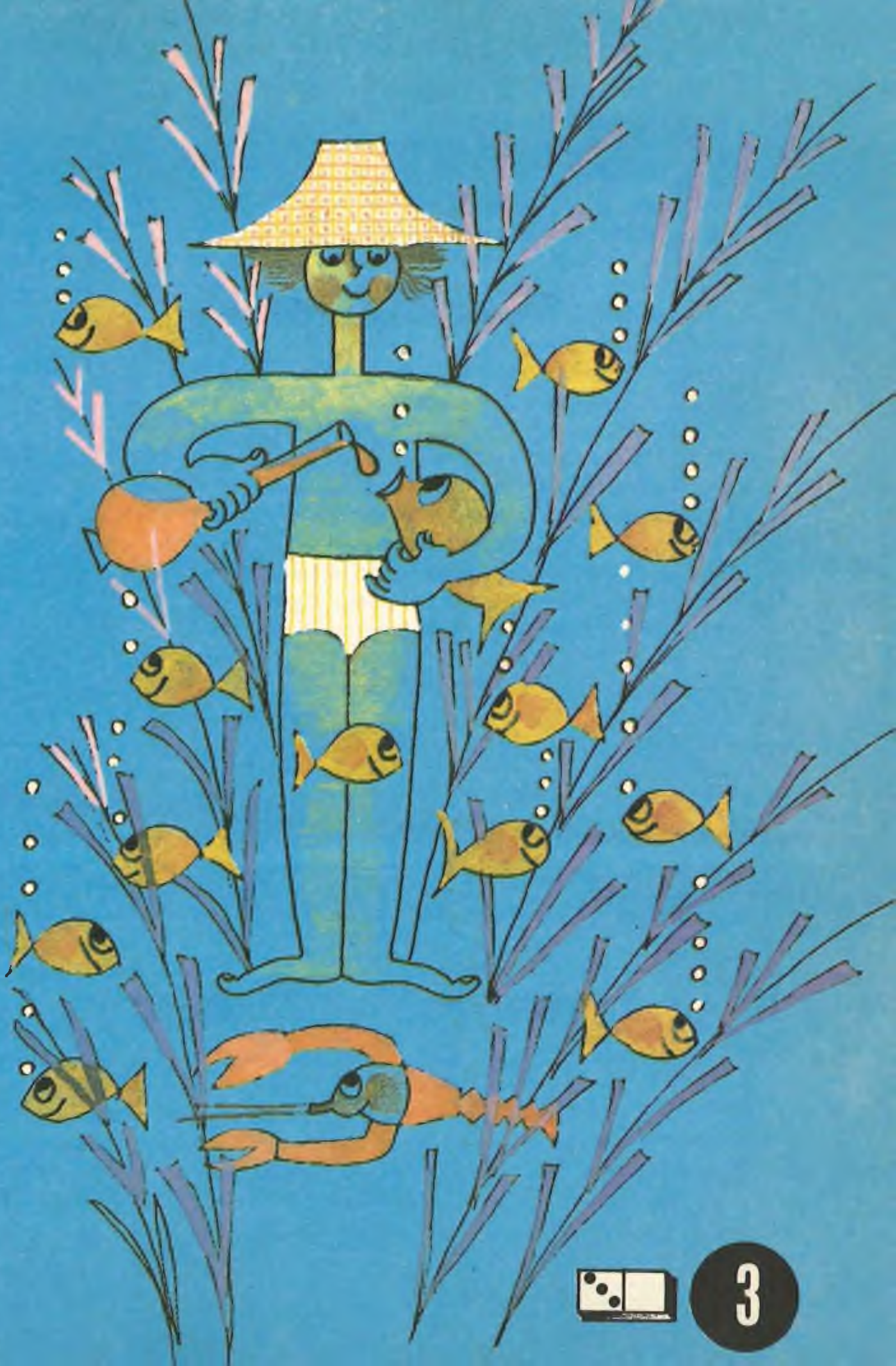
Hínár-karosszékben ülvén
rák ollóját köszörülném.

A sás között, ahogy lóg ott,
bámulnám a vízipókot.

Ha ez a tó enyim lenne,
Nap, Hold szebben menne benne.

Kék hajnalon, opál estén
a titkait mind kilesném.

Dédelgetném én naphosszat:
— boldog lenne minden moszat!

BAKÓ ÁGNES

Mit álmodott a medve?...

Volt egyszer egy erdő. Nem arany, nem ezüst, afféle mindennapi erdő volt, mindenféle fákkal. És, mert az ilyen mindennapi erdőkben csak mindennapi dolgok történnek; szégyellte is magát cudarul az az erdő, amelyik volt egyszer.

— Jajj-jajjj! — sóhajtotta. — Sehol egy óriás! Sehol egy törpe! Se boszorka, se vándorlegény! Ajjaj! Egy eltévedt kisfiú sincsen! Ó! Miféle erdő lehetek én?! — És bánatosan sóhajtott megint.

A sok mindenféle fa beleremegett.

És megrezdült rajtuk a temérdek levél.

És a temérdek sóhajtásból szellő kerekedett.

És ez a szellő, bár sóhajtásból kélt, csudára könnyed és vidám táncba kezdett a sok mindenféle fa göcsörtös meg egyenes ága között. S mert táncolni csak nótaszóra

SZÁVAY EDIT rajzai

szeretett, dalba szedte, s dudorászni kezdte, amit az erdőtől hallott:

— Sehol egy óriás! Sehol egy törpe!
Se boszorka nincs, se vándorlegény!
Egy árva, eltévedt fiúcska sincsen!
Ó, miféle erdő lehetek én?!...

Szóval, ezt dudorászta. És csak pörgette a temérdek levelet a magasban, zörgette a száraz avart a bokrok alján; játékosan körüllengte a fák koronáját, s vitte magával az erdő panaszát.

Az őz a tisztáson sütkérezett. Még közelébe sem ért a szellő, amikor felütötte a fejét. Elámult, aztán ezt mondta:

— Az erdő sóhajtott!...

— Mit csinált az erdő?! — ugrott oda a nyuszi.

— Sóhajtott — ismételte az őz. — Panaszkodik. Pszt! Figyelj!

A nyuszi figyelt, de nem hallott egy makula sóhajtást sem. A levelek neszét hallotta csak, amely a szellő érkezését jelentette.

— Á! Ez csak a szellő! — mondta legyintve és nevetgélt.

— Ez sóhajtás — állította az őz.

A nyuszi megzavarodott. Mert amit hallott, az hajszálra úgy hangzott, mintha a szellő hancúrozna a fák között.

— Te régebben vagy az erdő lakója, mint én — mondta végül. — Ha azt mondod: az erdő sóhajtott, biztosan így is van. De azért ez az egész csudára titokzatos...

Ezt az őz sem tagadta. Kis ideig el is tűnődött.

— Az erdő nem ok nélkül sóhajtozik — mondta aggódva. — Bánata van. Segítenünk kell rajta, másképpen

belepusztul a szomorúságba, s akkor mi lesz velünk, a mi erdőnk nélkül?! Máshol én már nem is tudnék élni...

Ezt olyan bánatosan mondta az őz, hogy a nyuszi elsírta magát.

— Hát segítsünk rajta! — pityeregte. — Csak hát én nem értek ám az ilyesmihez! Soha, senkin nem segítettem még életemben...

— Majd megtanulod — mondta az őz. — Az erdő nem pusztulhat el! És ez rajtunk múlik. Ide kell hívni mindenkit! A mindenki között akad talán valaki, aki megvigasztalja őt.

A nyuszi már futott is. Akár egy szürkésbarnán pattogó labda, ugrabugrálva haladt előre, míg csak bele nem veszett a sűrűségbe.

A róka nagyot nézett, amikor meglátta.

— Most nem arról van szó, hogy megkergess és megfogjál és minden egyéb!... — hadarta a nyuszi. — Annál most sokkalta szomorúbb ügyben jöttem.

— Éspedig? — kérdezte hanyagul a róka.

— Azpedig — jelentette izgatottan a nyuszi —, hogy az erdő sóhajtott. — És, mert a rókának az a sanda-ferde szeme egyszeriben elkerekedett, a nyuszit elöntötte a jóérzés. Megnyugodva csüccsent le a fűbe. — Az erdőnek bánata van — magyarázta. — Az őz azt mondja, belepusztul a szomorúságba, ha nem segítünk rajta.

— Ó, persze! — húzta el a száját a róka. — Mindenkinek megvan a maga gondja-baja.

— De ez mindenki gondja ám! — kiáltotta hevesen a nyuszi. — Mert, ha a mi erdőnk elpusztul, mit csinálunk mi mind a mi erdőnk nélkül?

— Igaz is... — pislogott a róka. — Mit csinálunk?...

— No, hát! Ez az éppen. Éppen ez az, és minden! — emelte meg fejét a nyuszi és jelentősen nézett a rókára.

Az csak álldogált azon a négy veszedelmes lábán. Buta képet vágott nagyon. Ettől a nyuszi csudára büszke lett.

Ahá! — gondolta. — Szóval így megy ez! Ha az erdő sóhajt, ha az őz félti az erdőt, ha ez olyan nagy baj, hogy a róka azt sem veszi észre, hogy a nyuszi nyuszi, akkor ez csak egyet jelent: nagy veszedelem idején senki sem bántja a másikat, inkább mindenki a nagy veszedelemmel törődik. És az is eszébe jutott, hogy: ha már az erdő sóhajtott, s emiatt mindenki különösen viselkedik; ő is ezt teszi.

Meg is kereste a legércesebb hangját, s odakiáltotta a rókának:

— Hallottad a hírt, nemde? Most aztán szedjed szaporán a lábadat! Vidd hírül mindenkinek, amit kell! A tisztáson találkozunk. Megbeszéljük az erdő dolgát.

A róka elnyargalt.

— Szóval... így kell ezt!... kuncogott a nyuszi, aztán kapta magát, futott ő is az erdő másik széle felé.

És eljött a tisztásra: a szarvas, a vaddisznó, a gyík; alászálltak a magasból a kék-piros, sárga-zöld meg fekete-fehér tollú madarak.

Egyetlen magányos bokor élt a tisztás közepén. Azt ülték körül némán. Meghallgatták az őzet, és csak nézték egymást tanácstalanul. Senkinek sem jutott eszébe, hogyan vigasztalhatná meg az erdőt.

Váratlanul megzörrent a haraszt. Ágak reccsentek,

gallyak roppantak, és kilépett a tisztásra a medve. Tempósan közeledett. Megállt az őz előtt.

A szellőtől hallom, hogy sóhajtozik az erdő. Azért jöttem, hogy megvigasztaljam.

— Meg tudod vigasztalni az erdőt? — nézett nagyot az őz.

— Én meg — bólintott a medve. A medve magához intette a szellőt. Az lekuporodott a lábához. Néma csöndben várták, mi történik ezután. Az történt, hogy a medve, abban a néma csöndben föltette a kérdést:

— Te sóhajtottál, erdő?

— Én sóhajtottam, sajnos...

— No, ezt sürgősen hagyd abba, kérlek! Beszédem van veled.

— Nehezemre esik — suttogta az erdő. — Nagy bánatom van, medve!

— Hallottam. S ha más erdő sóhajtozna, mit törődnék vele! De veled törődök, mert rólad álmodtam a télen.

— Rólam?... Éppen... egy ilyen semmicske... mindennapi erdőről álmodtál, medve?! És... mit?

— Azt, hogy csudára meglepett téged a szomorúság. Már mindenki, aki itt él, attól rettegett, belepusztulsz a sok sóhajtozásba; s a végén itt állnak szegények erdő nélkül!

Az erdő megborzongott még a gondolatra is.

— És... mit álmodtál még, medve?

— Azt, hogy megmentünk téged. Én meg a szellő... Ezért csak tedd félre a bánatodat!

— No, de hová? — kérdezte gyönge hangon az erdő.

— Oda, ni! — A medve nevetett. Intett a szellőnek. Az halk neszekkel szétterítette köpönyegét az erdő lába előtt.

— Potyogtasd bele minden panaszodat! — susogta. — A többit bízzad rám!

Az erdő csak állt. Olyan sokáig nem mozdult, hogy a nyuszi már-már arra gondolt, talán meg sem akar szabadulni a sok jajtól-bajtól.

— Nosza! — kiáltott rá sürgetve. — Tedd, amit mondanak! De szaporán! Ha tudnád, milyen helyre kis erdő vagy te, törpe meg óriás nélkül! Olyan igazi, árnyaslombos, füves-bokros, nekünk való erdő!

Az erdő hitte is, nem is. Kicsit őrizgette még a bánatát, aztán mégiscsak belepottyantotta az első panaszt a szellő köpenyébe:

— *Sehol egy óriás!...*

Aztán a másodikat is:

— *Sehol egy törpe!...*

... s végül szép sorjában mindet. Akkor a szellő bugyorba kötötte a temérdek sóhajtozást és megperdült a sarkán.

— Pörgött-forgott, míg csak forgószél nem lett belőle. Ezután vállára kapta a bugyrot, s felpattant vele egy száguldó felhőre.

Az erdő tűnődve nézett utána.

— ... Helyre kis erdő?... motyogta. — Árnyaslombos, füves-bokros?... Ki tudja?... Egy óriás azért mégsem ártana! Még meglátom. Talán álmodok magamnak egyet...

OSVÁT ERZSÉBET

Repülő kiskacsa

Piroscsőrű
kiskacsa
repül, száll a
magasba.

De elfárad
és leül,
egy felhőre
települ.

Bámul Balázs
utána.
Kedves léggömb
kacsája

csak úgy ukmuk
itthagyta.
Szállna ő is
magasra.

Szökött volna
vele meg,
Kisbalázs
így kesereg.

Ám felderül
a képe.
Visszajön majd
estére.

Érted jöttem,
azt mondja,
Szálljunk együtt
a holdra!

Aki nem dolgozik, nem eszik

Magyar népmese

Egyszer volt, hol nem volt, egy gazdának volt két jó tehene, két jó ökre meg egy szolgája. A szolga egész nap a szekérrel meg a marhákkal hordta a trágyát. A két ökör lusta volt, a két tehén serény. Ha rúdba fogta a teheneket, az ökrök, elöl, nem húztak. Ha elöl fogta a teheneket, az ökröket rúdba, csak a tehenek húzták a szekeret. Törte a fejét a szolga, mit tegyen, hogyan szoktassa munkára az ökröket, hogy mind egyformán húzzanak. Egyszer aztán eszébe jutott valami: — Megállj csak — a homlokára csapott örömében —, megtanítlak én titeket!

Megrakta jól a szekereket trágyával, rúdba fogta a két ökröt, a két tehenet pedig jó hosszúra eresztette, s két csokor szénát kötött a farkukra. Az ökröket jól kiéheztette, nem adott nekik enni. Igyekeztek is az ökrök a széna után, hogy elérjék a tehenek farkára kötött szénát, de hiába, mert a tehenek, ahogy érezték, hogy könnyebb a szekér, még jobban igyekeztek. Így aztán az ökrök is mentek serényen a tehenek után.

Egyszer a király meglátta őket az ablakból. — Né, ott megyen egy szekér trágyával megrakva, a két tehénnek csokor széna a farkára kötve! Vajon miért?

Ismerte az állatok gazdáját, elment hát hozzá.

— Miért van a teheneknek széna a farkukra kötve? — kérdezte a gazdától.

— Én nem tudom — felelte a gazda. Behívta a legényt, a szolgát.

— Miért kötöttél szénát a tehenek farkára, s miért úgy fogtad őket járomba?

— Azért, mert az ökrök lusták, a tehenek serények — felelte a legény. — Az ökröknek nem adtam enni, hogy éhesek legyenek, és igyekezzenek a széna után. Így aztán, ha dolgoznak, esznek, ha nem dolgoznak, nem esznek.

A király elgondolkozott a legény válaszán. Neki is volt egy lánya, de az olyan lusta volt, hogy még enni sem kelt fel az ágyból, úgy kellett fekve megetetni.

Félrehívja a király a fiút, hogy négyszemközt beszéljen vele.

— Te, legény —, mondja neki —, én földet, házat, szekeret, marhákat adok neked, de van nekem egy lusta leányom, neked adom, tanítsd meg dolgozni, csinálj asszonyt belőle!

Aznap már háza is volt a legénynek, kaszálója, földje, hogy szántson, vessen. Odaköltözött az édesanyjával meg az öccsével, ott gazdálkodott. Egy este a sötétben, hogy ne lássa senki, elvitték a királylányt ágyastól a legény házába, s betették az első szobába.

Azt mondja a legény az anyjának:

— Na, édesanyám, aztán hagyja ott, hadd üljön, ameddig akar. Ne is menjen be hozzá.

Elmennek az öccsével, dolgoznak, hordják haza a szénát. Elmentek még hajnalosan, mire reggel lett, már hazatértek egy nagy szekér szénával. Kiáltja a legény az anyjának:

— Édesanyám, kész a reggeli?

— Kész van, fiam. Hányan eszünk?

— Ahányan dolgoztunk.

A királyleány csak hallgatta odabent. A többiek ettek, ittak, ő meg csak feküdt az ágyban. Másnap reggel a legény ismét megkérdezte az anyjától:

— Édesanyám, kész a reggeli?

— Kész, fiam. Hányan eszünk?

— Ahányan dolgoztunk — felelte a legény.

De a királyleány már erősen éhes volt. Harmadik reggel felkelt az ágyból, kimegyen, s azt kérdi:

— Anyám, hát mi az a dolog?

— Ha vizet hozol, fiam, az dolog, ha sepergetsz, dolog, ha egy kis fát hozol a tűzre, az dolog. Ezek a dolgok — felelte az öregasszony.

— Hát még, hát még? — kérdezősködött a királyleány. — Ha fát vágok, az nem dolog?

— Dehogynem, az is dolog!

Akkor a királyleány fát vágott, vizet hordott, sepergetett, a szobáját rendbe tette. Hazajönnek a fiúk a szénával.

— Édesanyám, kész a reggeli?

— Kész van, fiam.

— Hányan eszünk? – kérdi legény.

— Ahányan vagyunk.

— Nohát, rendben van — örvendezett a legény —, felkelt akkor a menyecske!

Rendben is lettek aztán. Rendes asszony lett a királyleányból, nem restellt felkelni, dolgozni többet. S így van ez: aki dolgozik, eszik, aki nem dolgozik, nem eszik.

STUIBER ZSUZSA rajzai

KÁNTOR ZSUZSA

A mester

Szédült Károly házmester talpig munkaköpenyben a kaputfesti. Szép kapu, régi, félköríves. Csak már kopott. Majd ő megcsinálja, de úgy, hogy csudájára járnak a népek!

Fest reggel óta. Mellette lócán vödrök. Egyikben kék, a másikban zöld, a harmadikban sárga festék. Egy mártás ide, egy mártás oda, egy meg amoda. Hosszanti csíkokat fest fel a kapura. Egyszer csak riccs-reccs —, ráreccsenmordul valami:

— Mit csinál maga, Szédült, hát mi vagyok én — stráfkocsi?!?

Felkapja vitorla-orrát, megnyúlik amúgy is hosszú képe: no persze, a kapu. Ez a véleménye. Szó, ami szó: igaza van. Pedig milyen jól kigondolta, elképzelte... És tessék — stráfkocsi. Megint elrontotta. Hányszor próbálta már! Nem könnyű munka. De szép. Meg kell újra próbálni!

Nekifohászkodott, levakarta, amit eddig ráfestett, és most s z é l t é b e n kente fel a csíkokat. Mire elkészült, dél lett. Akkor hátralépett, oldalvást, és előre; úgy szemlélte. De nem volt elégedett a munkájával. Riccs-reccs — hallja megint a recsegést is:

— A színek szépek, össze is illenének, hanem hát nem ide valók. Valami szép, mélybarna kéne, olyan, akár a mahagóni; az illene rám. Van barna festéke, Károly?

Szédült mester rágcsálja harcsabajszát:

— Akad. Van olyan is egy vödörrel.

— Nahát, reccs, gondolja meg, reccs-reccs...

Gondolkodott,
töprenkedett,
tanakodott,
aztán nekifohászkodott, lekaparta, amit ráfestett, az egészet, aztán kikevert egy komoly, mély, vöröslő barna árnyalatot. Abba mártotta bele az ecsetét, és kezdett mindent elölről. Ez szép, gondolta, akár a mahagóni. Megeszem a bajuszomat, ha nem ez az igazi.

Dolgozott serényen,
reménykedve,
fütyörészve,
elkészült kora délutánra. Akkor hátralépett, oldalvást, meg előre, és újra hátra, hogy megszemlélje a művét, és — megnyúlt a képe.

Unalmas, gondolja, lapos. Mindennapos. Nem így képzeltem én ezt!

Gondolkodott,

töprenkedett,

tanakodott,

és hirtelen eszébe jutott valami: kapja az ecsetét, egy mártás ide, egy mártás oda, egy meg amoda. Fest nagy lendülettel. Készül a szivárvány ív, az borul majd a barna mezőre. Dolgozik serényen, tele reménnyel, közben dudorászik a kapunak:

Majd én

megmutatom neked,

elkészülök veled!

Szivárványos kapu,

ez lesz a neved!

Tetszik???

— Riccs-reccs. Vicces. Giccses. Szivárvány? Az rám nem illik. Van már rajtam egy ív: a boltív. Kár elrontani.

Megmérgelődik Szédült mester, megizzad, elsötétül ferde vágású szeme. Holtfáradt már, remeg a keze. Hát nem kifog rajta ez az átkozott? Hát sose készül el vele? Hol egy fejsze, hogy belevágja, széjjelhasítsa? Hát hogyan fesse fel a csíkokat: cikcakkban? Keretnek? Vagy hullámosan egymás alá, hogy olyan legyen, akár a tenger?

Kipróbálja ezt is, meg amazt is, kapkodva, gyorsan: sietni kell, mert alkonyodik. Már csak nem adja fel! De akkor megint riccs-reccs:

— Ez egyre rosszabb, Karcsi!

Na, akkor földhöz vágja az ecsetét: elég! — Szidja, mint a bokrot, a kaput: — bárcsak sose láttalak volna, te ördög, pokolfajzat, boszorkány, te sárkány! S Á R K Á N Y ? ! ?

A barna alapra, mint barnálló mezőre, a középre, kecses,

piroslό torkú,

táncos sárkány...

Gyönyörű lenne! Hogy nem gondolt még erre!

Csakhogy már fikarcnyi festéke sem maradt. És leszállt az este. Jönnek haza a lakók. Ott a kapu, az öreg boltíves, félköríves, a legszebb az utcában, csak már kopott.

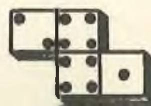
— Majd kifestem én ezt!...

Amálka csúfolkodva forgatja zöld macskaszemét:

— Hányszor próbálta... hiszem, ha látom!

Szédült mester kezében az ecset olyan volt most, mint egy dárda:

— Hát majd meglátja: MEGBIRKÓZOM VELE!!

Macskales

Elhagyott, vén
pince a táj,
benne derékig
ér a homály

Ablaka Hold; kinn
macska ügyel:
pápaszemét épp
most teszi fel

Cirmos a farka,
fölfele áll:
azt hiszi, ettől
ő a király

FECSKE CSABA

Elrejt az éj

Elrejt az éj sűrű bokra
Felhő szállt a csillagokra
Ködbe vész a hegyek orma
Ami van, mintha nem volna

Nesztelenül jön az álom
Csillagot hoz aranytálon
Csönd susog a néma tájon
Lábnyomodat nem találom

SÓTI KLÁRA rajza

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

Vadlesen

Ki ne szeretné megfigyelni az erdei vadakat? Ha elkészíted a mellékletet, meglesheted az erdő állatait, amint a tisztáson szaladgálnak. A **Mit álmodott a medve?** című mesében, lapunk 4., 5., 6. oldalán olvashattál róluk, és az erdőről. Ez az erdő nem arany, nem ezüst, hanem egészen közönséges. Nem történnek benne csodák. Az állatok viszont éppen így szeretik, ahogy van, hiszen ők is mindennapiak, és éppen ilyen közönséges, mindennapi erdőre van szükségük.

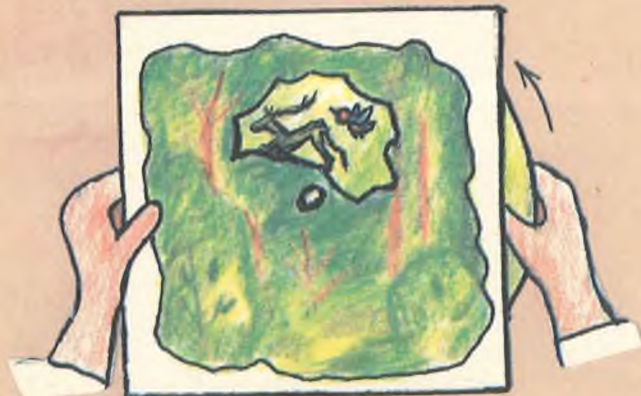
Az erdő történetét **Bakó Ágnes** írta, aki születésnapja alkalmából mostanában kapott magas kormánykitüntetést. Köszönjük neki a sok szép mesét, és szeretettel gratulálunk!

MADÁR ESZTER rajzai

Útmutató a melléklet elkészítéséhez

Ha kiemelted a mellékletet a lapból, vágd ketté a hajtás mentén!

Vágd ki az erdőből a vastag vonallal keretezett, fehér mezőt!

Vágd körül a körlapot!

Lyukaszd át a lapok közepén megjelölt pontokat! Illeszd egymásra a két lyukat (az erdő legyen fölül), és egy szárnyas kapoccsal erősítsd össze a két lapot!

Forgasd a körlapot! Láthatod, ahogy a tisztáson sorban elhaladnak előtted az állatok. Lassan, nyugodtan mennek, vagy riadt, gyors futással, ahogy te akarod.

ÖCSI, BÁTYÓ meg a HORGÁSZSZERENCSE

Marék Veronika

KERÉKGYÁRTÓ JÁNOS

DÁNIEL

és a nagy csokor virág

Dániel, a kövér kismalac mindig gyűjtött valamit; faleveleket, kavicsokat, ketteseket az ellenőrzőbe, sőt egyszer még két képeslapot is sikerült összegyűjtögetnie.

Egyik nap azonban elhatározta, hogy mást fog gyűjteni, egészen mást, mint eddig. Virágokat.

Ki is battyogott a rétre, nagy nehezen összeszedegetett három szál virágot és nagyokat röfögött örömében, amikor odaugrándozott hozzá Káposztás Kinga, a nyuszi, és megszólította:

— Szia, Dániel! Ilyen hatalmas csokor virágot még sose láttam! — meresztette a szemét. — Kitől kaptad?

SÓTI KLÁRA rajza

— Nem kaptam — rázta fejét Dániel —, hanem én gyűjtögettem mind a hármat. Bizony!

— Egyedül? Ezt a hatalmas csokrot? — csodálkozott Kinga.

— Persze, hogy egyedül — húzta ki magát Dániel. — Miért, kivel gyűjtögettem volna?

— És mit akarsz csinálni ezzel a nagy csokor virággal? — kérdezte Kinga.

— Hogy mit akarok? — tűnődött el Dániel. — Nem is tudom, mit akarok... Lehet, hogy megeszegetem.

— Azt nem lehet! A virágot nem szabad megenni! — kiáltott fel Kinga. — De figyelj csak, szereztél te már valaha örömet valakinek?

— Örömet? Szerezni? Azt még nem csináltam — rázta a fejét Dániel. — Csak nem azt akarod mondani, hogy te már csináltál olyasmit? — húzta össze mérgesen a szemöldökét.

— De bizony, csináltam — bólogatott Kinga. — És te is jobban tennéd, ha örömet szereznél másoknak... Például nekem.

— Neked? — nézett nagyot Dániel. — Hogyan?

— Nagyon egyszerű — kezdte Kinga. — Nekem adsz egy szál virágot, aminek én nagyon örülök... és kész. Ezzel máris örömet szereztél nekem.

— Ha csak ennyi az egész, akkor tessék! — adott Dániel Kingának egy szál virágot.

— Igaz, milyen jó érzés örömet szerezni másoknak? — szagolgatta Kinga a virágot. — Nem akarsz véletlenül még egyszer örömet szerezni nekem?

— De akarok, tessék! — bólogatott vigyorogva Dániel, és megint odaadott egy szál virágot.

— Látod, most már még nagyobb örömet szereztél nekem — mosolygott Kinga.

— Igen? Akkor még ez is a tied lehet — nyomta Kinga kezébe a harmadik szál virágot is.

Kinga megköszönte és nagy vidáman elugrándozott.

Dániel is boldog volt, hiszen megtanult örömet szerezni másoknak.

Szedett is még vagy három szál virágot és mindenkinek, akivel hazafelé találkozott, adott egyet-egyet.

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK MÁLNÁT SZEDNEK

Borz barátunk így szól: — Bocsok!
Bújócskázzunk! Mint a vöcsök!
Én leszek a hunyó, ti meg
elbújtok a lombok között.

Behunyja a szemét borzunk,
s ötösével százig számol.
Szétnéz: híre-hamva sincsen
a bocsoknak közel s távol.

Kezdődik a keresgélés.
— Senki sincs a bükkfa mögött.
A tölgyodú, látom, üres.
Hol a három mackókölyök?

Néma csend. A borz bejárja
kis híján az egész erdőt.
Cimboráit nem találja.
— Hol rejtőztök, ti tekergők?

Elbandukol a patakhoz.
Parti füzek közé leskel.
Zörgésétől nagy riadtan
rigók, fecskék röppennek fel.

Fürkészi a fák lombját is.
(Jól tud mászni minden medve.)
Nem leli meg ott sem őket.
Jobb lenne, ha hazamenne.

Gyomrában az éhség kongat.
(Csak kolompot, nem harangot.)
Kiált: — Berci! Marci! Borka!
Uzsonnázunk! Merre vagytok?

SOMORJAI ÉVA rajzai

Marci hangja válaszol rá:
— Nem vagyunk már túl éhesek.
Találtunk egy pompás málnást.
Szemelgetünk egy keveset.

— Bóklászunk a bokrok mélyén
— mondja Borka. — Gyere, koma!
Maradt neked jó néhány szem.
Ez aztán a jó lakoma!

— Nem folytatjuk a bújócskát? —
kérdi a borz. Berci nevet:
— Mi vagyunk a hunyók, s bújnak
előlünk a málnaszemek.

Találós kérdés

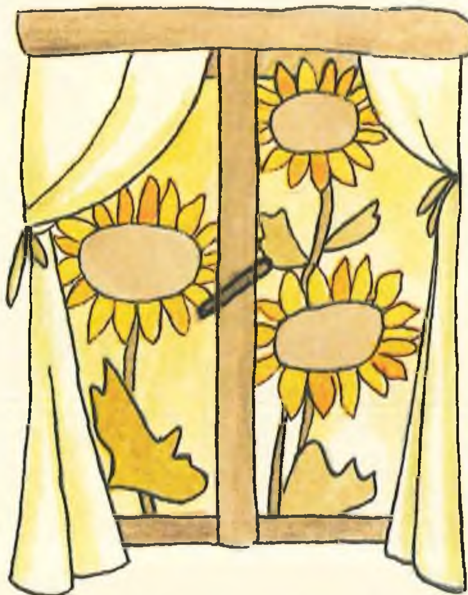
Pénze van, de nem tudja,
se nem ad, se nem vesz,
meg sem gazdagodik.
Mi az?

(Hal)

Csanádi Imre

Nyárdicsérő

Nyár, nyár, nyár,
Sárgul a határ —
Búzapászta,
rozspászta,
kukorica
tarkázza,
rajzik a sok lepke,
zümmög a méhecske —
bőség, bőség,
tied a dicsőség!

Esős nyári napokon is rátalálsz a jókedvre, ha — csakúgy, mint eddig ősszel, télen és tavasszal — feldíszíted a szobád ablakát. Vágj ki színes papírból olyan formákat, amelyek a nyárra, a napsütésre emlékeztetnek, és ragaszd őket az ablakra cellux ragasztóval! Nekünk így sikerült. Te mit találtál ki?

Keresd meg a tárgyak közül azt, amelyik a leghamarább megváltoztatja az alakját, ha rásüt a Nap! **Rajzold le, és küldd el rajzodat Dörmögő Dömötörnek!**

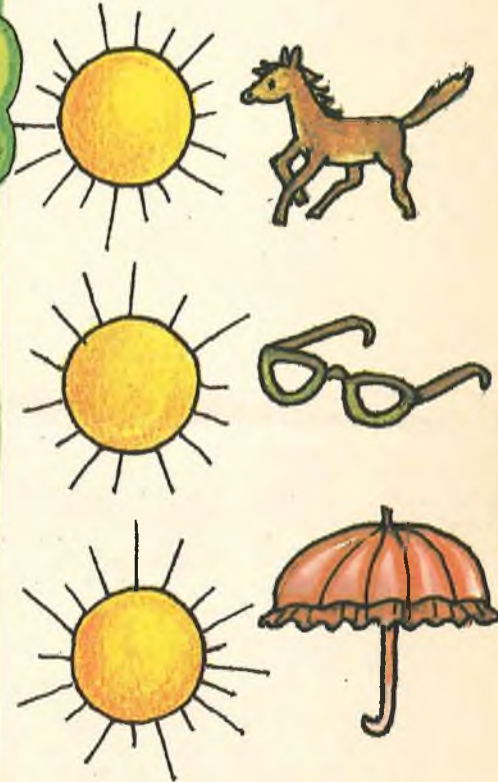

Gyűjts olyan szavakat, amelyekben benne van a ☼ ! Lehet a szó közepén vagy a szó végén is! Ha lerajzolható, küldd el rajzodat Dörmögőnek is!

Segítünk:

Felkelőben a nap. Hadd ragyogjon! Erősítsd meg narancsszínű ceruzával a szaggatott vonalakat! Nevetős arcot is rajzolhatsz neki. Egyre melegebben süt. Mi történik a fény és a meleg hatására? Színezd ki a képen a fehér foltokat, így mutasd meg a változást!

MADÁR ESZTER rajzai

Szeretnél meglepetést szerezni az óvó néninek, tanító néninek? Készíts nekik egy kis ajándékot a pedagógusnapi virágcsokor mellé!

Vond be szép, színes papírral egy gyufásdoboz tetejét, aztán ragassz rá néhány színesre festett csillagtésztát! Ezek lesznek a virágfejek. Filctollal rajzolj szárakat, leveleket hozzájuk!

Húzd ki a gyufásdoboz fiókját, vond be a fiók alját is kívülről színes papírral, és fess vagy ragassz rá más színű papírból vázát! Told vissza a fiókot helyére!

Amikor átadod az ajándékot, kérd meg az óvó nénit, tanító nénit, hogy húzza ki a fiókot! Máris vázában van a virág!

Pedagógus

*

Bizonyára sok virágot kapott az óvó néni, a tanító néni. Segíts elhelyezni a virágokat a legalkalmasabb vázába!

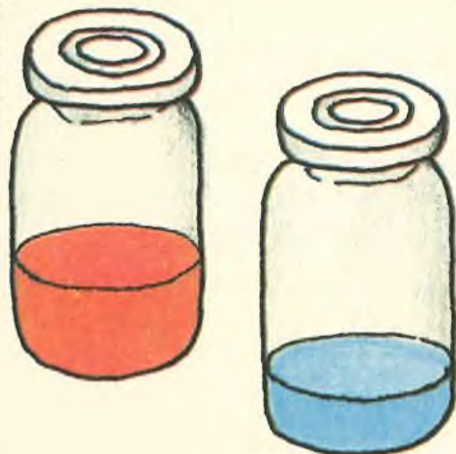
A rózsákat a szögletes üvegvázába, a hosszú szárú margarétákat a zöld cserépedénybe, a rövid szárú nefelejcseket a kis, pocakos, fekete vázába, a mezei csokrot pedig a mázas köcsögbe tedd! (Húzd oda őket ceruzavonallal!) Az üresen maradt vázába rajzolj egy szál tulipánt!

MADÁR ESZTER rajzai

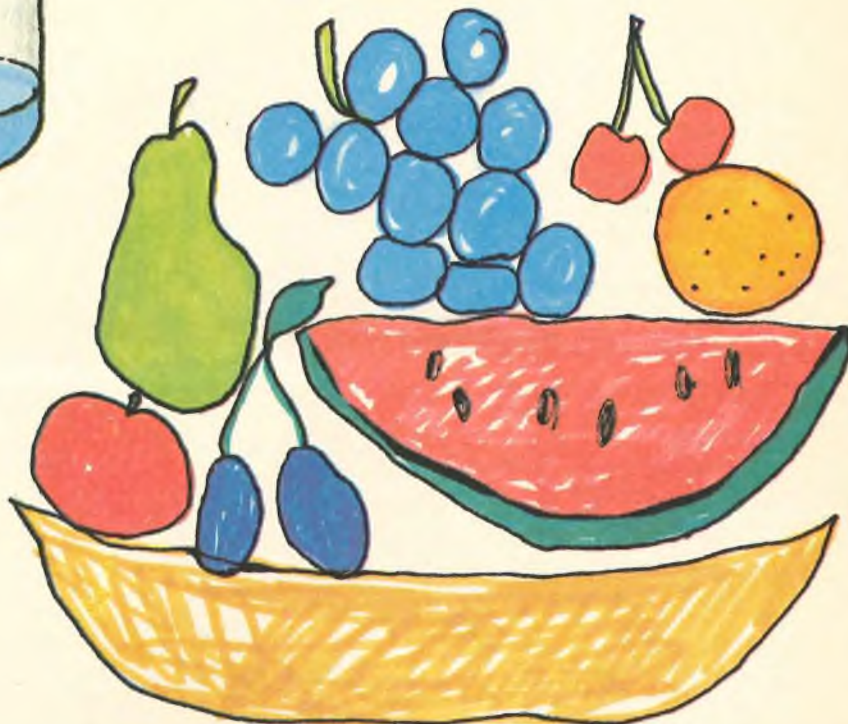
Új színek születnek

A gyerekek festettek. Maradt egy kis piros és egy kis kék festékük. Az óvó néni hozott nekik még sárgát. Öntöttek belőle a piroshoz is, a kékhez is. Vajon milyen új színeket kaptak? Próbáld ki te is!

Keresd meg a tálon azokat a gyümölcsöket, amelyeket ezzel a két új színnel festettek a gyerekek!

Rajzolj egy képet Dörmögőnek! Legyen rajta a két új színnel festett gyümölcs! Ábrázolhat a kép kertet, piacot vagy valami mást is, ahol a két gyümölcsöt megtaláljuk. Várjuk rajzodat!

Összeállította RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ

Barlangposta

Kedves Gyerekek!

Megkérdeztük egyszer tőletek, hogy mit szerettek gyűjteni. Sokan el is meséltétek. Majdnem minden levélben ugyanazt a felsorolást találtuk: kártyanaptárt, gyufacímkét, szalvétát, csokipapírt, rágógumipapírt...

Örültünk, ha érdekesebb gyűjtésről is kaptunk hírt: képeslapok, színes kövek, csigák, kagylók gyűjtéséről.

Bóta Luca, óvodás olvasónk, sok verset megtanult; a fejében gyűjtögeti őket. Maga is talál ki verseket. Ezeket anyukája gyűjtögette össze:

Hajjaja, hajjaja,
Széllel lobog a tűz haja.

Azt álmodtam, tündér lettem,
Szépen meg is terítettem.
Azt álmodtam, tündér lettem,
Csak el ne menjen a kedvem!

Millió, millió csillag van az égen,
millió, millió gyerek van a földön.
millió, millió felhő van az égen,
millió felhő között csak egy a Nap!

Apukám, anyukám!
Dúdolok nektek.
Ez a nap olyan szép,
mintha virágok lennénk!
Tavasszal kinyílunk,
Nyáron virágzunk,
Ősszel hervadozunk,
Télen takargatnak,
s közben elalszunk.

A fák fordítva öltözködnek:
nyáron felöltöznek,
télen levetkőznek.

BÓTA LUCA, 6 éves, budapesti olvasónk rajza

Kiss Réka könyveket gyűjt. És barátokat. Milyen nagy lehet számára a világ! A könyvekből mennyi mindent megismerhet! Vajon milyenek a barátai?

Közöttük van a szomszéd fiú, egy gimnazista nagylány, egy távol lakó kislány, akivel a vonaton ismerkedett meg. A legjobban a 70 éves Zsuzsika nénivel értik meg egymást. Réka sepreget nála, csirkét etet, tésztát szaggat, és közben beszélgetnek. Olykor recepteket tanul Zsuzsa nénitől, aztán otthon elkápráztatja a családot, a saját készítésű krémekkel, szendvicsekkel.

Réka soha nem unatkozik, és biztosan nem fogja megunni sajátos „gyűjteményét" sem.

GAJCSI BLANKA, 2 és fél éves pécsi „olvasónk" rajza

NYILAS ÉVA, nagycsoportos, füzesgyarmati olvasónk rajza

Vidám nyaralást kívánunk mindenkinek!

Dörmögőék

Áprilisi rejtvényeink helyes megfejtése:
A *vincellér* munkája a *szőlővel* kapcsolatos; bort készít belőle.
A felsorolt mesterségek jelei lehetnek például: *kalapács*, *szövőgép*, *bunda*.
Május elsején *a munkát* ünnepeljük, ezt árulják el a képek.
Aki megtalálta az autók között a legújabbat és a legrégebbit, az *sárga és kék kormánykereket* rajzolt.

Jutalmat kaptak:

Beke Andrea, Buzsák
Borbély Mónika, Budapest
Czibere Imre, Nádudvar
Dani Marika, Körösszegapáti
Farkas Gábor, Nagyszénás
Farkas Mariann, Sándorfalva
Ferenczi Donát, Berekböszörmény
Földes Veronika, Decs
Hegyi Viktor, Pécs
Horváth István, Kapuvár
Iliev György, Tát
Kőszegi Ágoston, Pécs
Kőszegi Zsombor, Pécs
Laza Réka, Dég
Molnár Jolika, Tiszadob
Nagy Ildikó, Karád
Nagy Sándor Zoltán, Eger
Némethi Péter, Miskolc
Radics Márk, Hódmezővásárhely
Riczkó Barbara, Berekböszörmény
Simon Hilda, Vasszécseny
Sréter Ferenc, Soltvadkert
Sztvorecz András, Békéscsaba
Szilágyi Teofil, Ragály
Szűcs Miklós, Tát
Takács Nóra, Budapest
Vad Tibor, Berekböszörmény
Vörös Kálmán Péter, Nagykanizsa
Zombor Anikó, Tiszatarján
Zombor István, Tiszatarján

Lepke, lepke, szállj le!
Szállj le a kezemre!
Mézem is van, cukrom is,
válogathatsz benne.

Magyar népköltés